

[Niels Westerby.]

indtægtsbestemte princip kan få en vis plads, omend en moderat plads, i billedet, når det drejer sig om at skabe tryghed i alderdommen. Jeg tror ikke, det er rigtigt bare at sige, at man generelt skal hæve folkepensionen — det tror jeg er at gøre det for enkelt.

Om tjenestemændene, som hverken regeringens redegørelse eller den konservative skitse indeholder noget om, vil jeg gerne gøre den bemærkning, at hvis denne tillægspension kan blive så god, at den så nogenlunde svarer til det, som tjenestemænd kan opnå med den nuværende tjenestemandspension, ville det naturligvis være rimeligt, at alle gik ind under denne ordning, altså også tjenestemændene. Gør man det, må man imidlertid se i øjnene, at så må tjenestemændene, der jo har været lønnet på den måde, at en del af deres indkomst har været deres pensionsrettigheder, have en højere løn. Hvis omvendt tjenestemændene bliver holdt uden for den ordning, som regeringen har skitseret — og en del taler vel for, at det bliver det endelige, fordi det jo nok kan være svært at gøre en tillægspension lige så god som vort nuværende pensions-system for tjenestemænd — ja, så vil det jo nok være rimeligt at sige, at så kan det ikke være rigtigt, at de skal betale bidrag til den almindelige tillægspension, som de altså ikke kommer med i.

Jeg sagde før, at selve forslaget om en tillægspensionsordning indeholder væsentlige erhvervspolitiske og samfundspolitiske momenter i forbindelse med udbygningen af erhverv og løsningen af vigtige fællesopgaver. Om noget sådant kan ske, hænger meget nøje sammen med, om finansieringen sker på en sådan måde, at der deri kommer til at ligge en vis forbrugsbegrænsning, eller om det ikke bliver tilfældet. Det, der i virkeligheden er tanken, både når det gælder regeringens tanker, og delvis også når det gælder de konservative tanker, er netop dette, at man igennem en fondsdannelse — og en fondsdannelse skaber man jo kun ved, at der betales mere til den, end der udbetales fra den — vil prøve at tilvejebringe en vis forbrugsbegrænsning. Det er nu ikke sikkert, at man igennem det forslag, som regeringen har fremsat, vil opnå en sådan tilstand — absolut ikke. Det kommer

fuldstændig an på, hvordan man finansierer den pågældende ordning.

Der er 2 ydermuligheder. Den ene ydermulighed er den, som regeringen foreslår, og som går ud på, at arbejdsgiverne skal betale det bidrag, der skal gå ind i fonden. Den anden mulighed er den, der foreslås fra konservativ side, idet man siger, at den enkelte private borger skal give et øget bidrag. Fra konservativ side mener man, at det skal sættes op efterhånden til omkring 7 pct. . . (Poul Møller: 4 pct.!) . . . sammen med det nuværende pensionsbidrag, samlet skal det være ca. 7 pct. Hvis vi tænker på den procentssats, vi hidtil har haft, 3 pct. med skattefradragregulering, vil 7 pct. i alt uden skattefradragregulering være en ganske klækkelig forhøjelse.

Man kan altså tænke sig det finansieret på disse to måder. Jeg tror, at diskussionen om, hvorvidt det skal gøres på den ene eller anden måde, i et vist omfang drejer sig om en fiktion; om man vælger den ene eller den anden måde, vil ikke afgørende præge udviklingen — under visse forudsætninger. Det vil være administrativt enklere, hvis det er virksomhederne eller arbejdsgiverne, der udreder bidraget for hele virksomheden og for dem, der er beskæftiget i den. Det er vistnok en given sag. Men spørgsmålet er netop, om det sker under en situation, hvor man har fuld beskæftigelse, eller under en situation, hvor man har arbejdsløshed.

Vi vil gerne føre en politik her i folketinget, som sigter imod at skabe fuld beskæftigelse, og på det punkt har vi flere gange fremsat forslag, der går ud på at øge beskæftigelsen, så vi har fuld beskæftigelse. Men hvis tilfældet er det, at man har fuld beskæftigelse, vil jeg tro, at det vil blive meget svært for arbejdsgiverne at sikre sig, at det bidrag, de betaler, til en vis grad bliver modregnet i lønnen. Jeg vil tro, at det vil gå ud over deres fortjenstmargen, at det vil komme til at gå ud over deres investeringslyst, at det vil komme til at gå ud over beskæftigelsen — at det kommer til at gå ud over dynamikken og udviklingen i erhvervslivet. Derfor tror jeg, at man bliver nødt til at se det i et noget andet lys, end regeringen gør.

Da vi for nogle år siden gennemførte ordningen med ATP, skete det i forbindelse med en overenskomstsituation. Man gav